

Беседа Владике Артемија на Цвети 2018. године у манастиру Пресвете Богородице Тројеручице у Мушветама

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Нека је благословен овај дан, браћо и сестре, и ово свето место у којем смо се сабрали да прославимо овај велики празник уласка Господа Христа у Јерусалим, празник Цвети.

Господ је својим ученицима почео пре извесног времена да најављује Своја страдања која га чекају у Јерусалиму. Али се исто тако трудио да Своје ученике увери у оно што је обећавао људима, да постоји васкрсење и да ће на крају света и века сви људи васкрснути. Зато је Господ чинио веома велика и славна чудеса, као што је јуче било, прославили смо Лазареву суботу, дан када је Господ васкрсао мртваца из гроба после четири дана, када је већ почео и да заудара. Пре тога било је још васкрсење Јаирове кћери и сина Наинске удовице. Али, ово је посебно велико чудо, после толико дана када је, по сведочанству сестре Лазареве, брат њен почео да смрди, да се распада. Али, на реч Божију не постоји ништа немогуће. Када је Господ рекао и позвао Лазара из гроба: *"Лазаре изађи напоље!"*, он је устао и изашао напоље, јер је до тада био на спавању. То је пратило велики број народа који су дошли да теше сестре Марту и Марију за њиховим братом. И оне када су виделе ово, разнели су ту вест по целој граду Јерусалиму. Цео народ, а било га је много у Јерусалиму због приближавања јеврејске Пасхе, који су долазили са свих страна, из свих расејања, јеврејски народ да прослави овај свој национални празник. Када су чули за то чудо које је Господ учинио, а чули су да треба, да уђе, да дође у Јерусалим, сутрадан они су се припремали да га свечано дочекају. Очекивали су цара земаљскога, а срели су

једнога смиренога човека, Богочовека који на магарету, не на неком бесноме ату, белцу или не знам коме, него на магарету иде и улази у Јерусалим. Али, свеједно, народ га је дочекао, нарочито деца са палмовим гранчицама, који су клицали: *"Осана, благословен који иде у име Господње, цар Израиљев!"* И тако је Господ случајно ушао у Јерусалим, а народ га је тако дочекао уз песму и клицање.

Али, шта се десило? Господ је знао да иде у Јерусалим не да би постао јеврејски цар, као што су многи очекивали, него је ишао на своје страдање ради нас људи и ради нашега спасења. Дакле, јеврејски народ је очекивао једно, а Господ је имао у виду сасвим друго. Јевреји су рачунали да треба да ослободи њих од ропства Римљана, да Он победи Римљане, да их сатре, да они онда владају светом. Такав месија није дошао. Господ је дошао с другом мисијом, дошао је као Спаситељ света, не само јеврејскога народа, него свих људи, свих времена и свих народа. Зато је могућа та промена која се десила код тог народа. Данас су клицали: *"Осана!"*, а кроз четири дана исти тај народ пред палатом Понтија Пилата клицао је, боље рећи урлао је: *"Распни га, распни га!"* Зашто? Па није испунио њихова очекивања, јер они су се разочарали у Њега. И онда, на наговор својих старешина, који су такође очекивали земаљскога цара, народ је тражио распеће Господа Христа. И наравна ствар, онда следује оно што долази: осуда, распеће на Крсту, сахрана у гроб и на крају Његово славно васкрсење, оно које је Господ предсказивао и говорио и коме се ми данашњи хришћани после 2000 и више година радо очекујемо и радосно припремамо да га дочекамо. Овај је празник, у ствари, увод у већи празник, празник Васкрсења Христовог.

Нека би Господ даровао снаге свима нама који смо овај свети пост испостили, који смо се трудили по својим моћима да се

подвизавамо, да се покајемо, да грехе своје очистимо, да би смо очишћени душом и телом могли дочекати Васкрсење Христово, у њему се радовати, а када дође време да нас све Господ васкрсне и прими у Своје Небеско Царство, и да тамо и ми будемо и кличемо, тада да кличемо заједно са децом и тадашњом и садашњом и свима вернима који Господу служе: *"Осана, који иде у име Господње, цар Израиљев!"*, Цар небески не само Израиљев.

Нека Господ благослови овај свети дан, овај свети храм, све вас браћо и сестре који сте дошли овде, да од сутра када Господ креће на своје страдање, да ми пратимо Господа у нашим молитвама, у нашим срцима. Да будемо са Њим у Његовим страдањима, да би смо били заједно са Њим у Његовој слави, као што је Он и рекао у Његовој молитви Оцу Своме Небескоме: *"Оче, хоћу да оне које си ми дао буду тамо где сам ја."* Не само у Његовој слави, него и у Његовом страдању, у Његовом понижењу, у Његовом смирењу, и у свему осталоме што је Он проповедао и оставио људима да науче.

Ето, а пре свега, да сачувамо своју Веру Праву Православну, онако како нам је Господ предао преко Својих светих апостола, а они преко светих отаца, а ми Срби примили преко нашега светога оца Саве, да ту Веру чувамо и сачувамо, и да је тако чисту, неокрњену, неискварену предамо нашој деци и омладини, да би се и они том Вером спасавали. И тако да буде и да траје до краја света и века. Амин.